Die assegaaie van Ritteltit, die hiënna-jagter **"The Goats and the Hyena"** (pp 114-116)

Eendag op ’n reëndag by die groenste grasheuwel in die bokkieskroon-vallei, het daar drie vriendelike boerbokkies gebly:

Siksik was fris en groot gebou.

Mikmik was sterk met skerp horings.

En Ritteltit was klein, met fyn horinkies.

Elke dag wandel dié drie tot by hulle gunsteling boegoebos-plato, anderkant die heuwel, oor gladde klippe en hoë rotswande tot by ’n veldjie oop en vry. Dáárso wei hulle tot die son begin sak en dan stap hulle flink-flink huis toe, voor dit donker raak.

Siksik neem die voortou – hy is die grootste en sterkste van die drie.

Mikmik volg kort op sy hakke, want hy hou maklik by.

Ai, maar arme Ritteltit sukkel – sy treetjies is afgemeet en sy beentjies kort.

Teen die hoë hange klouter hulle een-een ondertoe en bokspring oor diep skeure in hulle pad. By die laaste draai, skuur Siksik om ’n groot klip – en dáár word hy onbehoeds deur ’n harige, honger hiënna betrap!

Die hiënna grom vir hom en sê: “Ek het drie vrae vir jou, dom bok!” en hy lek sy lippe af.

“Gits, vra gerus, grote Hiënna,” sê Siksik soos hy skrik.

“Nou wát vir ’n ding is daai twee puntjie’tjie’tjies op jou voorkop?” vra die hiënna.

“Horings, my meester,” huiwer Siksik en bewe tot in sy bokbaardjie, want hy is baie bang.

“En daardie vlekkie’tjie’tjie op jou rug?”

“Nee, dit is my w-w-w-ollerige pels, grote m-m-meester” hakkel Siksik versigtig terug.

“Nou hoekom bewe jy dan só?” lag die harige hiënna histeries vir homself.

“Ek is b-b-bang u wil my v-v-vang,” sidder Siksik en neem ’n treetjie terug.

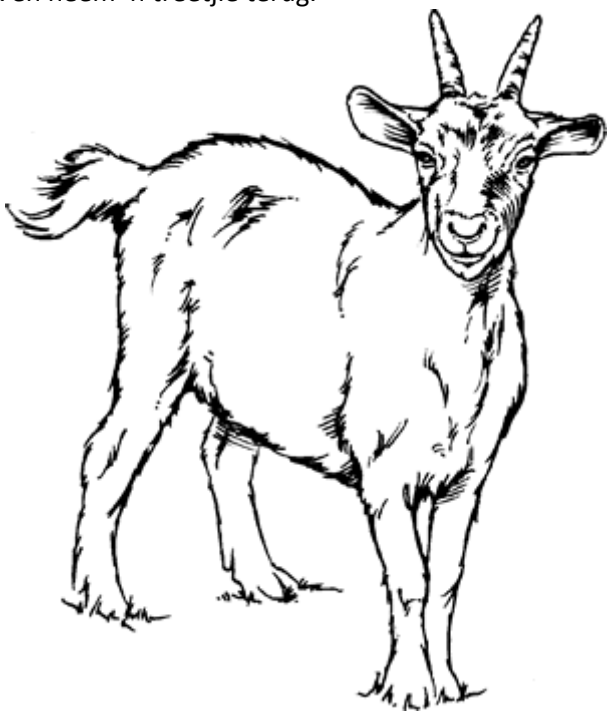

Die hiënna swaai sy groot poot deur die lug en klap vir Siksik katswink teen die wang. “Lekker bokpastei vanaand,” grinnik Hiënna vir homself en sleep Siksik eenkant, uit die kronkellaan.

Nie lank daarná nie, kom Mikmik om die klip.

Die hiënna grom weer en skrou: “Drie vrae het ek vir jou!”

Mikmik snik soos hy skrik: “W-w-wat wil u weet, ek sal u help as ek k-k-kan?”

“Nou wát vir ’n ding is daai twee puntjie’tjie’tjies op jou voorkop?” vra die hiënna. Kwyl drup-drup van sy bekkige mond in ’n poel op die grond.

“D-d-dit is my h-h-horings, my heer” is Mikmik se verweer.

“En daardie vlekkie’tjie’tjie op jou rug?”

“Dit is my w-w-wol-pels; dit hou my w-w-warm.”

“Nou hoekom bewe jy dan só?” lag die hiënna.

“Ek is bang u wil my v-v-vang en v-v-vreet!”

“Lekker bok-omelet vir ontbyt, ja!” gryns hy, en klap vir Mikmik kerplaks teen die rotswand vas dat hy uitgeknikker op die grond neerfel.

As Ritteltit vinniger was, of groter of sterker – as hy net-net kon byhou by die ander se spoed – dan was hy nou in dieselfde doodse gevaar. Maar bó teen die krans kon hy die klank hoor trek en ’n plan bedink om sy beste vriende te red.

In sy diepste stem, roep hy dapper en skor: “Hiënna, ek het drie vrae waarmee ek jóú wil por!”

Hiënna staan stil, stom en verward. “Maar vra dat ek hoor!” roep hy, uitgetart.

“Nou wat dink jý is hierdie skerp punte teen my voorkop, miskien?”

Hiënna kyk oral om hom, maar Ritteltit kruip weg hoër op, agter ’n rots. “Dit is sekerlik jou horings?” raai hy en vermoed hy is reg.

“Horings! Ha!” skree Ritteltit terug. “Jy is lekker laf! Dit is twee skerp assegaaie waarmee ek hiënnas jag!” Hy vra sy tweede vraag: “En wat dink jý van hierdie groot vlek op my rug?”

“Dit is maar net u wollerige pels?” antwoord die hiënna, nou versigtiger en bietjie bang.

“Ga! Belaglik! Dit is ’n gepanserde skild!”

Assegaaie en ’n skild? Hiënna se hare staan orent; hy loop benoud om-en-om en loer om hom rond.

“Laaste vraag, dom hiënna: Hoekom bewe ek tans?”

Hiënna sidder self: “Omdat u b-b-bang is, o heer, dat ek u d-d-dalk sou kon vang?”

“Nee, stomme dier,” skree Ritteltit so kwaai as wat hy kan, “Ek bewe van woede! En nóú gaan ek jou slág!”

Hiënna laat spaander. Hy is boeglam geskrik. Teen dié tyd is hy só bang vir die spiese en skild dat hy vergeet van sy bok-etes en hol soos die wind!

Ritteltit bewe. Sjoe, hy is kwaad, maar hy besef hy is ook bang. Hy skuur om die groot klip en gaan lek vir Siksik en Mikmik teen die wang. Albei word wakker en voel bietjie tam, maar ná ’n kort rukkie, staan hulle weer regop en skud hulleself reg. Stadig en saam-saam loop hulle terug grasheuwel toe. Elkeen met twee assegaaie teen hulle voorkoppe en ’n skild op die rug!